

χιγραμματαὺς ἀνέκτησε τὸ προγονικὸν αὐτοῦ κτῆμα τοῦ Σενχάουζεν.

Ἰδιοκτῆτης τοῦ Βάρζιν, τῆς Φρειδιξρούης καὶ τοῦ Σενχάουζεν, ὁ πρίγκιψ ὅπως φιμώσῃ τοὺς φθονερούς, ἐγένετο ὁ ὑποβολεὺς τῆς ἐπομένης ἡμιεπισήμου ἀνακοινώσεως, ἥτις ἐδημοσιεύθη ἐν τινὶ ἐφημερίδι:

«Ἐσχάτως αἱ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν σημειώσιν τινα περὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀρχιγγραμματοῦς· προσεκτικῶς ἀναγινωσκομένη ἡ σημείωσις αὕτη ἀποβλέπει πρὸς σκοπὸν, ὅστις ἴσως ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν καθίσταται κατὰδῆλος. Ὁ σκοπὸς οὗτος, πράγματι, εἶνε αὐτὸς ἐκεῖνος ὃν προτίθενται ἀγγλικαὶ τινες ἐφημερίδες, σκαπανεύουσαι τὴν ὁδὸν εἰς τὴν δημοκρατίαν τοῦ μέλλοντος διὰ λεπτομερῶν δημοσιεύσεων περὶ τῶν προσόδων καὶ τῶν κτημάτων τῆς ἀριστοκρατίας· οἱ φορολογούμενοι ἐκ τούτου δύνανται νὰ ἐκτιμῇσωσιν τὸ δυστυχὲς τῆς θέσεως αὐτῶν. Τοιοῦτον ἔχει χαρακτῆρα καὶ ἡ ἐν λόγῳ σημείωσις, προτιθεμένη νὰ ἐκθέσῃ τὸν πρίγκηπα Βίσμארκ εἰς τὸν φθόνον καὶ τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ἡττον αὐτοῦ εὐνοηθέντων ὑπὸ τῆς τύχης.

«Καὶ μόνον τὸ γεγονός, ὅτι ὁ πρίγκηψ προβάλλεται ὡς πρότυπον πλουσίου γαιοκτημόνος, δῆλον ποιεῖ τὸν δημαγωγικὸν τοῦ ἄρθρου χαρακτῆρα· ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχον πολλοὶ Γερμανοὶ γαιοκτημόνες πολλῶ τοῦ πρίγκηπος πλουσιώτεροι. Ἐν τούτοις τίς ποτὲ ἐδημοσίευσε ἀκριβῆ ἐκθεσιν περὶ τῆς περιουσίας αὐτῶν;

«Ἄλλως αἱ διαβεβαιώσεις τοῦ γράφοντος τὸ ἄρθρον εἶνε ἐν πολλοῖς ἐσφαλμένα. Πολλὰκις ἡ περιουσία τοῦ πρίγκηπος Βίσμארκ ἐξετιμήθη ἀκριβῶς, ἵνα ὑποβληθῇ εἰς τὴν κεκανονισμένην φορολογίαν. Ἐπὶ ταύτης τῆς ἐκτιμήσεως στηριζόμενοι, ἐσμὲν εἰς θέσιν νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι τὰ κτήματα τοῦ πρίγκηπος εἰσὶν ἀπηλλαγμένα πάσης ὑποθήκης, εἶνε ἀνακριβής. Ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ πρίγκηπος ὑπάρχουσιν ἐγγεγραμμένα ὑποθήκαι, ἀπαιτοῦσαι τὴν πληρωμὴν ἐτησίων τόκων 120,000 μάρκων. Σημειωτέον πρὸς τούτοις, εἰς ἀναίρεσιν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ ἀναφερομένων, ὅτι τὸ κτῆμα τῆς Φρειδιξρούης δὲν προέρχεται ἀποκλειστικῶς ἐκ δωρεᾶς τοῦ κράτους· ὅτι ἡ Φρειδιξρούη καὶ ὁ Νέος — Μῦλος ἄτινα ἀποτελοῦσι παράρτημα τοῦ Σάξεν Βάλδ ἡγοράσθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρχιγγραμματοῦς πρὸ τινων ἐτῶν ἀντὶ 240,000 μάρκων.

«Κατὰ τὴν δωρεάν τοῦ Σάξενβαλδ ἡ πρόσδοδος τοῦ δάσους τούτου, κατὰ τὸ δωρητήριον, ἀνήρχετο εἰς 34,000 τάλληρα. Κατὰ τὴν ἐμπορικὴν κρίσιν, ἥτις ἰδιαιτέρως ἐπωφελὴς ὑπῆρξεν εἰς τὴν ξυλμπορίαν, ἡ πρόσδοδος αὕτη πιθανῶς ἀνῆλθεν μέχρι τῶν 80,000 ταλλήρων, ἀλλ' οἱ εἰδήμονες καλῶς γινώσκουσιν ὅτι αἱ γεωργικαὶ καὶ δασικαὶ πρόσδοδοι ὑφίστανται συνε-

χεῖς διακυμάνσεις καὶ ὅτι τὸ ἐτήσιον ἔσοδον τῶν τελευταίων ἐτῶν πολὺ ἀφίσταται τῶν 80,000 ταλλήρων.

«Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐσχάτως ἀγορασθὲν κτῆμα τοῦ Σενχάουζεν, ἐλέχθη ὅτι ἡ ἐτήσια αὐτοῦ πρόσδοδος ἀνέρχεται εἰς 16,000 τάλληρα. Ἐὰν ὁ ἀρθρογράφος προσέφερεν εἰς τὸν καγκελλάριον τοσοῦτον μίσθωμα, δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν αὐτόν, ὅτι ὁ πρίγκηψ θὰ ἀπεδέχετο τὴν ἐκμίσθωσιν. Διότι, τίς δὲν γνωρίζει ὅτι τὸ ἀρχαῖον τοῦ Σενχάουζεν κτῆμα, οὐ ἡ ἔκτασις κατ' ὀλίγα στρέμματα μόνον εἶνε ὑποδεεστέρα τοῦ νέου κτήματος, μάτην προσηνέχθη πρὸς ἐκμίσθωσιν, πρὸ τινων ἐτῶν, ἀντὶ 8,000 ταλλήρων ἐτησίως;

«Ὡς πάντες οἱ γαιοκτήμονες, ὁ ἀρχιγγραμματοῦς ὑποχρεοῦται τακτικῶς εἰς τὴν κατάβολὴν τοῦ τόκου τοῦ ἐπὶ ὑποθήκῃ χρέους αὐτοῦ, καίτοι αἱ κτηματικαὶ πρόσδοδοι ἐλαττοῦνται ἐτησίως.

«Δέον νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα ὅτι, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀγορᾶς τοῦ Σενχάουζεν, τοσαύτη ἦν ἡ συρροὴ τῶν αἰτήσεων βοθημάτων πρὸς τὸν πρίγκηπα, ὥστε ἦν αὐτῷ ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τοσαύτας αἰτήσεις».

Μεθ' ὅλας ταύτας ὅμως τὰς ἡμιεπισήμους δηλώσεις εἶνε βέβαιον, ὅτι ὁ πρίγκηψ Βίσμארκ, οὐ μόνον εὐπορεῖ, ἀλλὰ καὶ πλούσιος εἶνε. Μὴ διακρινόμενος ὅμως ἐπὶ γενναιοφροσύνῃ, δὲν παρέχει εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρατηρῶσι τοῦτο.

Ἡ οἰκογένεια Βίσμארκ θεωρεῖται ἐν γένει ὡς φιλάργυρος, μόνον δ' ὁ κόμης Ἐρβέρτος Βίσμארκ ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν.

Δ. Γ. Κ.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΤΖΙΛΦΙΑ

Διτήγημα Γεωργίας Ἑλλιοτ.

Μετὰφρασις Ἀριστοτέλους Π. Κουρτίδου.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἡ Τίνα ἐβυθίσθη καὶ πάλιν εἰς σιωπὴν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Τὸ ἐξασθενῆσαν πνεῦμά της ἐφαίνετο δυσχερῶς βαδίζον διὰ τῶν ἐλιγμῶν τοῦ παρελθόντος βίου της. Μόνον δὲ ὅπως ἀπαντήσῃ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Μαίηναρδ, ἥρξατο πάλιν ὁμιλοῦσα διὰ φωνῆς σιγηλῆς.

— Τόσον καιρὸν εἶχα τόσον κακὰς σκέψεις! Ἥμην τόσον θυμωμένη. Ἐμίσουν ἐπίσης καὶ τὴν μίς Ἑσπερ, καὶ δὲν μ' ἔμελε τί θὰ γείνη, διότι ἤμην πολὺ δυστυχής. Ἥμην γεμάτη ἀπὸ κακὰς σκέψεις. Ἥμην κακὴ, πολὺ κακὴ, περισσότερο κακὴ ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας τοῦ κόσμου!..

— Καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, Τίνα, εἶνε κακοὶ καὶ ἀκόμη περισσότερον. Καὶ εἰς ἐμὲ ἔρχονται πολλάκις κακαὶ σκέψεις, καὶ ἐμὲ καταλαμβάνει ὁ πειρασμὸς νὰ κάμω πράξεις ἀξιωματικούς· ἀλλ' ἔχω περισσοτέραν δύναμιν ἀπὸ σᾶς, εἰμπαρῶ περισσότερον ν' ἀποκρύπτω τὰ αἰσθημάτων μου καὶ ν' ἀνθίσταμαι εἰς αὐτά. Δὲν εἶμαι δοῦλος αὐτῶν. Ἰδέτε τὰ μικρὰ πτηνὰ ὅταν εἶνε πολὺ μικρὰ καὶ ἀρχίζουσιν μόλις νὰ πτερυγίζουσιν· σηκώνουσιν τὰ πτερὰ τῶν ὅταν εἶνε τρομαγμένα ἢ θυμωμένα· δὲν ἔχουσιν ἐξουσίαν ἐφ' ἑαυτῶν. Καὶ σεῖς εἰσθε ὡσὰν ἀπ' αὐτὰ τὰ μικρὰ πτηνὰ. Τόσον μεγάλος ἦτο ὁ πόνος σας ὥστε δὲν εἰξεύρατε τί ἐκάνετε.

Δὲν ἠθέλησε νὰ μακρηγορήσῃ, φοβούμενος μὴ καταπονῇ αὐτήν. Ἡ Τίνα εἶχεν ἀνάγκην νὰ διαλογισθῇ ἐπὶ μακρὸν πρὶν δυνηθῇ νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθημάτων της.

— Ἀλλ' ἀφ' οὗ εἶχα τὴν πρόθεσιν νὰ τὸ κάμω, εἶπε μετὰ ταῦτα, εἶνε ὡς νὰ τὸ ἔκαμα.

— Ὅχι, Τίνα μου, ἀπεκρίθη βραδέως ὁ Μαίηναρδ, βραδέως ἐξαγγέλλων ἐκάστην φράσιν· ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι διανοούμεθα πολλάκις κακὰς πράξεις, τὰς ὁποίας οὐδέποτε πράττομεν. Αἱ σκέψεις μας εἶνε πολλάκις χειρότεραι ἀπὸ ἡμᾶς ὅπως πολλάκις εἶνε καὶ καλλίτεραι. Ἀλλ' ὁ Θεὸς μᾶς βλέπει ἐν τῷ συνόλῳ μας καὶ ὅχι κατὰ σκέψεις καὶ πράξεις ἀποκεχωρισμένας, ὅπως μᾶς βλέπει ὁ πλησίον μας. Οἱ ἄνθρωποι κρίνομεν ἀλλήλους ἀδίκως, καὶ ἔχομεν καλλιτέραν ἢ χειροτέραν ἰδέαν οἱ μὲν περὶ τῶν δέ, καθόσον βλέπομεν ἀπομεμονωμένας πράξεις. Ὁ Θεὸς εἰξεύρει ὅτι δὲν θὰ ἠδύνασθε νὰ διαπράξετε τὸ ἔγκλημα τοῦτο.

Ἡ Αἰκατερίνα ἔσεισε βραδέως τὴν κεφαλὴν της καὶ εἰσήγαγε. Μετὰ στιγμὰς δέ τινας εἶπε·

— Δὲν εἰξεύρω τὸν ἔβλεπον νὰ ἔρχεται εἰς συνάντησίν μου καὶ εἶχον τὴν πρόθεσιν... εἶχον τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν φονεύσω.

— Ἀλλ' ὅταν τὸν εἶδατε, εἰπέτε μοι τί ἐκάνετε, Τίνα;

— Τὸν εἶδα ἐξηπλωμένον κατὰ γῆς καὶ ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἀσθενής. Δὲν εἰξεύρω πῶς συνέβη τότε, ἀλλὰ τὰ ἐλησμονήσα ὅλα. Ἐγὼ νῆα καὶ τῷ ὁμίλησα, ἀλλὰ δὲν ἐπρόσεξεν εἰς ἐμὲ· τὸ βλέμμα του ἦτο ἀτενές, καὶ ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι μὴ ἦτο νεκρός.

— Δὲν ἠσθάνθητε ὀργὴν ἔκτοτε;

— Ὡ, ὅχι, ὅχι· ἐγὼ εἶμαι ἡ μόνη ἔνοχος· ἐγὼ ἔπαισα εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα.

— Ὅχι, Τίνα μου, τὸ σφάλμα δὲν εἶνε ὅλον ἐκ μέρους σας· καὶ αὐτὸς ἔπαισε· αὐτὸς σᾶς προεκάλεσε· τὸ δὲ κακὸν προξενεῖ ἄλλο κακόν. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι μᾶς μεταχειρίζονται κακῶς, εἶνε δύσκολον νὰ μὴ μᾶς ἔρχωνται κακαὶ σκέψεις ἐναντίον των· ἀλλ' αὐταὶ εἶνε ἀξίαι περισ-

σότερας συγγνώμης ἀπὸ τὴν διαγωγὴν ἐκείνων. Εἶμαι περισσότερο ἔνοχος ἀπὸ σᾶς, Τίνα· καὶ ἐγὼ ἐμίσουν τὸν λοχαγὸν Οὐεμπράου καὶ ἂν μὲ προὔκάλει, ὅπως σᾶς, πιθανὸν νὰ ἔκαμα καμμίαν χειροτέραν πράξιν.

— Ὡ, ὅχι· δὲν ἔπαισε τόσο πολὺ· δὲν εἰξεύρε πόσον μ' ἔκαμε νὰ ὑποφέρω. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μ' ἀγαπᾷ ὅπως τὸν ἡγάπων; Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ νυμφευθῇ ἐν πτωχὸν δυστυχὲς πλάσμα ὡσὰν ἐμέ;

Ὁ Μαίηναρδ δὲν ἀπεκρίθη, ἐπῆλθε δὲ σιγῇ ἄχρις οὗ ἡ Τίνα εἶπε·

— Ἐπειτα ἤμην καὶ τόσο ὑποκρίτρια!.. κανεὶς δὲν εἰξεύρε ὅτι ἤμην τόσο κακὴ. Ὁ padroncello δὲν τὸ εἰξεύρε· μ' ἔλεγε καλὴν του μαϊμουδίτσαν... Ὡ! πῶς δὲν θὰ μὲ ἡγάπα πλέον ἂν εἰξεύρε πόσον κακὴ ἤμην!

— Ἀγαπητή μου Τίνα, ὅλοι ἔχομεν τὰ ἀπόκρυφα μας σφάλματα, καὶ ἐὰν ἕκαστος ἐξ ἡμῶν εἶχε πλήρη ἰδέαν τοῦ γινῶθαι σαυτὸν, δὲν θὰ ἐκρίνομεν τοὺς ἄλλους τόσο ἀυστηρῶς. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ σὺρ Χριστοφόρος ἐνόησε, ἀφ' οὗτου τὸν ἐπληξεν ἡ δυστυχία, ὅτι ἐφάνη πολὺ αὐστηρὸς καὶ πολὺ πείσμων.

Τοιοῦτοτρόπως διὰ τῶν διακεκομμένων τούτων ἐξομολογήσεων καὶ τῶν παραμυθητικῶν ἀπαντήσεων αἱ ὥραι παρήλθον ἀπὸ τῆς σκοτεινῆς νυκτὸς μέχρι τοῦ ψυχροῦ ἐωθινοῦ λυκαυγοῦς καὶ ἐκ τοῦ πρώτου τούτου λυκαυγοῦς μέχρι τῶν πρώτων χρυσαυτῶν γραμμῶν τῆς ἡύρας. Ὁ Τζίλφιλ ἠσθάνθη κατὰ τὰς μακρὰς ἐκείνας ὥρας τὸν συνδέοντα αὐτὸν μετὰ τῆς Αἰκατερίνης σύνδεσμον γενόμενον μᾶλλον ἄρρηκτον. Τοῦτο συμβαίνει εἰς τὰς ἐπὶ τῆς συμπαθείας, τῆς στοργῆς ἐπερειδομένας ἀνθρωπίνους σχέσεις· ἐκάστη νέα ἡμέρα χαρὰς ἢ θλίψεως εἶνε νέα ἀφορμὴ πρὸς ἀγάπην, ἥτις τρέφεται δι' ἀναμνήσεων ὡς καὶ δι' ἐλπίδων, ἀγάπην, δι' ἣν ἡ διηνεχὲς ἐπανάληψις δὲν εἶνε κόπωση ἀλλ' ἀνάγκη, καὶ δι' ἣν ὁ μὴ συμμερισμὸς χαρὰς τινος εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς ὁδύνης.

Οἱ ἀλέκτορες ἤρχισαν νὰ λαλῶσι, αἱ θύραι ν' ἀνοίγωνται. Κρότος βημάτων ἠκούσθη ἐν τῇ αὐλῇ, καὶ ὁ Τζίλφιλ ἐνόησεν ὅτι ἦτο ἡ Δορκὰς ἐπιμελουμένη τῶν τοῦ οἰκίσκου. Ὁ κρότος ἐκεῖνος ἐφάνη δυσαρεστήσας τὴν Αἰκατερίναν, διότι παρατηρήσασα αὐτὸν μετ' ἀνησυχίας τῷ εἶπε·

— Μαίηναρδ, μήπως θὰ φύγετε;

— Ὅχι· θὰ μείνω ἐδῶ, εἰς Κουάλαμ, ἕως οὗ γείνετε καλὰ καὶ εἰμπορεῖτε ν' ἀναχωρήσετε καὶ σεῖς.

— Ὡ ποτὲ δὲν θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν πύργον!.. Ὡ, ὅχι! θὰ ζήσω πτωχικὰ, καὶ θὰ κερδίζω μόνη μου τὸ ψωμί μου.

— Καλὰ, Τίνα μου, κάμετε ὅ,τι σᾶς ἀρέσει. Ἀλλὰ τώρα θὰ ἤθελα νὰ κοιμηθῇτε ὀλίγον.

Προσπαθήσατε ν' αναπαυθῆτε ἡσυχῶς, καὶ μετ' ὀλίγον ἴσως εἰμπορέσετε νὰ σηκωθῆτε. Ὁ Θεὸς σὰς διεφύλαξε τὴν ζωὴν σας, μεθ' ὅλην τὴν μεγάλην θλίψιν σας· εἶνε ἀμάρτημα νὰ μὴ προσπαθήσετε νὰ ἐπωφεληθῆτε ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο ἀπὸ τὸ δῶρον τοῦτο. Ἀγαπητὴ μου Τίνα, προσπαθήσατε· ἡ μικρὰ Βέσση σὰς ἔφερε μίαν φορὰν ἄνθη· δὲν ἐγυρίσατε νὰ ἰδῆτε τὸ πτωχὸν κοριτσάκι· μοῦ ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ τοῦ εἰπῆτε δυὸ τρεῖς λέξεις ὅταν ἐπανέλθῃ;

—Θὰ προσπαθῶ, ἐπιθύρισε ταπεινῶς ἡ Τίνα, εἶτα δ' ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὅτε ὁ ἥλιος ὑψώθη ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα, διασκέδάζων τὰ νέφη καὶ διαχέων εὐάρεστον θερμότητα διὰ τοῦ μικροῦ παραθύρου, ἡ Αἰκατερίνα ἐκοιμᾶτο· ὁ Μαίηναρδ κατηύφρανε τὴν Δορκάδα ἀνακοινώσας τὸ εὐχάριστον ἄγγελμα καὶ μετέβη εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ χωρίου, εὐχαριστῶν τὴν θεῖαν πρόνοιαν διότι ἡ Τίνα συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν. Προφανῶς ἡ ἐμφάνισίς του συνανεμίγνυτο μετ' ἀναμνήσεις, αἵτινες συνεῖχον τὸ πνεῦμά της, τὴν ἀνακούφιζον δὲ ἀπὸ τοῦ καταπιέζοντος αὐτὴν βάρους· τοῦτο ἦτο ἴσως ἡ ἑναρξίς πλήρους ἀναρρώσεως. Ἀλλὰ τὸ σῶμα ἐκεῖνο ἦτο τόσο ἐξησθενηκός, ἡ ψυχὴ τόσο συντετριμμένη ὥστε εἶχον ἀνάγκην μεγίστης στοργῆς καὶ περιθάλψεως. Πρωτίστως ὤφειλεν ὁ Τζίλιφιλ νὰ πέμψῃ εἰδήσεις εἰς τὸν σὶρ Χριστοφόρον καὶ τὴν λαίδην Σέβερελ, εἶτα νὰ καλέσῃ τὴν ἀδελφὴν του, εἰς τῆς ὁποίας τὰς φροντίδας εἶχεν ἀπόφασιν νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν Τίνα.

Τὸ μέγαρον, καὶ ἂν ἔτι ἡ Τίνα ἐπεθύμει νὰ ὑποστρέψῃ εἰς αὐτό, ἦτο, τὸ ἐγίνωσκε, ἡ ἥκιστα κατὰλληλος αὐτῇ διατριβῇ, διότι ἕκαστον δωμάτιον, ἕκαστον ἐπιπλόν, ἕκαστη ἀποψὶς θ' ἀνεμύνησκον εἰς αὐτὴν πρόσφατον ὀδύνην. Ἄν κατ' ὥκει ἐπὶ τινὰ χρόνον παρὰ τῇ πραείᾳ καὶ ἐπεράστῳ ἀδελφῇ του, ἥτις εἶχεν ἤμερον οἰκίαν καὶ ἐν μόνον χαριέστατον παιδίον, ἡ Τίνα ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ, τοῦλάχιστον ἐν μέρει, ἐκ τοῦ φοβεροῦ κλονισμοῦ, ὃν ὑπέστη.

Ὁ Τζίλιφιλ ἀφ' οὗ ἔγραψε τὰς ἐπιστολάς του καὶ προεγευμάτισεν ἐν σπουδῇ ἵππευσεν ὅπως μεταβῇ εἰς Σλόουπιτορ καὶ ῥίψῃ τὰς ἐπιστολάς του εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ζητήσῃ δὲ καὶ ἰατρὸν εἰς ὃν νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὴν ἡθικὴν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας τῆς Αἰκατερίνης.

ΙΘ'.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἡ Αἰκατερίνα ἐπέβη ἀνέτου ἀμάρξης, μετὰ τοῦ Τζίλιφιλ καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ κυρίας Χέρων, ἧς οἱ ἡδεῖς γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ καὶ οἱ ἄβροὶ τρόποι παρεμύθουν τὴν δυστυχὴ κόρην, καθόσον μάλιστα ἡ Τίνα ἠσθάνετο πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην αἰσθήματα

ἀδελφικῆς ἰσότητος τέως ἄγνωστα αὐτῇ. Ὑπὸ τὴν εὐμένειαν τῆς ἥκιστα θαυπευτικῆς ὑπεροχῆς τῆς λαίδης Σέβερελ διετήρησε συστολὴν τινα καὶ θαυμασμόν πλήρη σεβασμοῦ, νῦν δ' εὗρισκε γλυκύτητα παρὰ νεαρᾷ καὶ ἀγάπης ἀξίᾳ γυναικί, ὁμοίᾳ πρὸς πρεσβυτέραν ἀδελφὴν κλινούσαν ἐπ' αὐτὴν θαυπευτικῶς, καὶ ὁμιλοῦσαν διὰ συμπαθοῦς τόνου φιλίας. Ὁ Μαίηναρδ ἦτο σχεδὸν δυσηρεστημένος καθ' ἑαυτοῦ διότι ἦτο εὐτυχὴς ἐν ᾧ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Τίνας ἦσαν τόσο ἐξησθενηκότα· ἀλλ' ἡ νέα αὐτοῦ εὐτυχία ἦτις συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἀγρυπνῇ ἐπ' αὐτῆς ὡς φύλαξ ἄγγελος, νὰ εἶνε πλησίον τῆς πάσαν ὥραν τῆς ἡμέρας, νὰ παρασκευάζῃ τὰ πάντα, πρὸς εὐμάρειαν αὐτῆς, νὰ ἐπιζητῇ ἀκτινὰ τινα εὐχαριστήσεως ἐν ταῖς ὀφθαλμοῖς της, ἐπλήρου τὴν ὑπαρξίν του ὅλην.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἡ ἄμαξα ἔστη πρὸ τῆς θύρας τοῦ πρεσβυτερίου τοῦ Φόξχολμ ἔνθα ὁ αἰδέσιμος Ἀρθούρος Χέρων ἐνεφανίσθη εἰς τὸν οὐδόν, σπεύδων νὰ ὑποδεχθῇ τὴν Λουκίαν του, καὶ κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς πενταετὲς παιδίον εὐρύτερον καὶ ξανθόν, ὅπερ ἐπλατάγιζε δι' ὅλων τῶν δυνάμεών του μικρὰν θηρευτικὴν μαστίγα.

Σπανίως ἠδύνατό τις νὰ εὔρῃ τόσον χλοάζοντα λειμῶνα, θύρωμα τόσον κομψῶς διακεκοσμημένον διὰ περιπλοκάδος. Τὸ πρεσβύτεριον τοῦ Φόξχολμ ὑπὸ φηγῶν καὶ καστανεῶν σκιαζόμενον διεγράφετο εἰς τὸ μέσον καταπρασίνου κλιτύος ἧς ὑπερέκειτο ἡ ἐκκλησία, περιέβλεπε δ' οὕτω τὸ χωρίον ὅπερ ἐξετείνεται ἐν μέσῳ φορβῶν καὶ λειμῶνων περιβαλλομένων ὑπὸ μεγάλων δένδρων.

Τὸ πῦρ ἔλαμπεν ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ τῷ μικρῷ ῥοδοχρόῳ κοιτῶνι, εἰς ὃν ἐμελλε νὰ ἐγκαταστῇ ἡ Αἰκατερίνα, ἐκεῖτο δὲ ἀντιθέτως πρὸς τὸ νεκροταφεῖον τῆς ἐκκλησίας καὶ ἔβλεπεν εἰς μικρὰν ἐπαυλιν. Ἡ κυρία Χέρων, ὑπέικουσα εἰς τὸ ὁρμέφυτον εὐαισθητοῦ γυναικὸς ἔγραψεν εἰς τὸν σύζυγόν της νὰ παρασκευάσῃ τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο διὰ τὴν Αἰκατερίναν. Εὐτυχεῖς ἀλεκτορίδες διάστικτοι, ἀποξύουσαι τὸ ἔδαφος ἐπιδεξιῶς ὅπως ἐκβάλλωσι κόκκους τινάς, παραμυθούσιν ἐνίοτε πλείοτερον ἀσθενοῦσαν καρδίαν ἢ δάσος πλήρες ἀηδόνων· ἐνυπάρχει τι ἀκαταμάχητως πραῦντικόν ἐν τῇ ζωηρότητι τῶν ὀρνίθων, ἐν τῇ θεᾷ ποιμενικῇ κυνός, καὶ ὑπομονητικῶν ἀροτῶν ἵππων πινόντων μετ' εὐχαριστήσεως τὸ θολὸν αὐτῶν ὕδωρ.

Οὐχὶ ἄνευ λόγου ἤλπιζεν ὁ Τζίλιφιλ ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, ἐν ἣ οὐδὲν ἀνεμύνησκε τὸ μέγαρον τοῦ Σέβερελ, ἡ Αἰκατερίνα θὰ δυνηθῇ κατὰ μικρὸν νὰ ἀποσείσῃ τὴν ὀπτασίαν τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἀδυναμίας αὐτῆς καὶ τῆς ὀλιγοδρανίας. Εἶτα διενόηθη ν' ἀνταλλάξῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ πρὸς

τὴν τοῦ Χέρων, ὅπως ἡ διαρκῶς παρὰ τὴν Αἰκατερίναν καὶ ἐπαγρυπνῇ αὐτῆς. Ἡ Τίνα ἐφαινετο εὐχαριστημένη ὅτι ἦτο πλησίον της καὶ ἀνέμενε τὴν ἐπάνοδόν του μετὰ τινος ἀνυπομονησίας· εἰ καὶ σπανίως ὠμίλει πρὸς αὐτόν, μεγάλην ἐδείκνυεν εὐχαρίστησιν ὅτε ἐκάθητο παρ' αὐτὴν καὶ ἔθλιβε τὴν μικράν της χεῖρα προστατευτικῶς. Ὁ Ὄσουαλδ, ἡ θωπευτικῶς Ὁζυ, τὸ εὐρύτερον παιδίον, ἐγένετο ἀνεκτίμητος ἐπίσης σύντροφος. Πλὴν χαρακτηριστικῶν τινων τοῦ θεοῦ του εἶχεν ἐπίσης κληρονομίη καὶ πρόωρόν τινα κλίσιν πρὸς τὰ κατοικίδια ζῷα, καὶ ἀπῆτει ἐπιτακτικῶς παρὰ τῆς Τίνας νὰ μεριμνᾷ περὶ τῶν ἰνδικῶν του χοίρων καὶ τῶν κονίτζλων του. Ἡ Τίνα ἐνόμιζεν ὅτι ἐπανάβλεπεν ὅστις ὅτε ἀκτίνας τινας τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας διαπερώσας τὰ μολύβδινα νέφη τῆς θλίψεως καὶ πολλὰ ὥραι τοῦ χειμῶνος διέρρευσαν εὐχερίστερον ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Ὁζυ.

Ἡ κυρία Χέρων δὲν ἠπίστατο μουσικὴν καὶ δὲν εἶχεν ὄργανον· ἀλλ' ὁ Τζίλφιλ ἐφρόντισε νὰ φέρῃ κλειδοκυμβάλον, ὅπερ ἐτοποθέτησε ἀνοικτὸν πάντοτε εἰς τὴν αἴθουσαν ἐλπίζων ὅτι ἡμέραν τινὰ τὸ πρὸς τὴν μουσικὴν αἴσθημα θ' ἀφυπνισθῇ ἐν τῇ Αἰκατερίνῃ. Ἀλλ' ὁ χειμὼν εἶχε σχεδὸν παρέλθῃ καὶ ὁ Τζίλφιλ εἶχεν μάτην ἀναμείνῃ. Ἡ μεγίστη βελτίωσις ἐν τῇ καταστάσει τῆς Τίνας περιωρίσθη εἰς παθητικὴν τινα συγκατάβασιν, εἰς εὐγνώμον μειδιάμα, εἰς φιλόφροναν ἀνοχὴν πρὸς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ Ὁζυ, καὶ πληρεστέραν τινα κατανόησιν τῶν περὶ αὐτὴν πραττομένων καὶ λεγομένων. Ἐνίοτε ἤρχιζε χειροτέχνημά τι· ἀλλ' ἐκ τῆς ἀδυναμίας της ἡδυνάτει νὰ τὸ περατώσῃ· οἱ δάκτυλοί της τὸ ἐγκατέλειπον μετ' ὀλίγον καὶ ἐβυθίζετο εἰς ὀνειροπόλον ἀκινήσιαν.

Τέλος μὲν τῶν λαμπρῶν ἡμερῶν τοῦ Φεβρουαρίου, καθ' ἃς αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἀναγγέλλουσι τὴν προσέγγισιν τοῦ ἔαρος, ὁ Μαΐηναρδ ἐπεριπάτει μετ' αὐτῆς καὶ τοῦ Ὁσουαλδ περὶ τὸν κῆπον, ὅπως ἴδωσι τὰ λευκώα, καὶ ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ κλισμοῦ μετὰ τὸν περίπατον. Ὁ Ὁζυ περιπλανώμενος ἐν τῷ δωματίῳ ἤλθε πλησίον τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἐπληξέ διὰ τῆς λαβῆς τῆς μᾶστιγός του ἐν τῶν πλήκτρων.

Ἡ δόνησις ἐκείνῃ συνεκλόνησεν ὥς ἡλεκτρικὸν ρεῦμα τὴν Αἰκατερίναν. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι νέα ψυχὴ εἰσῆρχετο εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἐπλήρου βαθυτέρας τινός ζωῆς. Παρετήρησε περὶ αὐτὴν, καὶ ἐγερθεῖσα διηυθύνθη εἰς τὸ μουσικὸν ὄργανον. Οἱ δὲ δάκτυλοί της ἐπλανῶντο ἐπὶ τῶν πλήκτρων μετὰ τῆς ἄλλοτε δεξιότητος αὐτῶν, ἡ δὲ ψυχὴ της ἐκυμάτιζεν ἐν τῷ ἀληθεῖ αὐτῆς στοιχείῳ τῆς θελκτικῆς μελωδίας, ὡς ὕδροχαρὲς φυτόν, ὅπερ μεῖναν ἰσχνὸν καὶ καχεκτικὸν ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐδάφους, διαστέλλεται ἐλεύθερον καὶ

περικαλλὲς ὅταν καὶ πάλιν λούηται εἰς τὸ στοιχεῖόν του.

Ὁ Μαΐηναρδ ἐδοξολόγησε τὸν Θεόν. Δραστηρικὴ δύναμις ἀνεφάνη ἐν τῇ Αἰκατερίνῃ ἐγκαινίζουσα νέαν ἐποχὴν θεραπείας τῆς Αἰκατερίνης.

Μετ' ὀλίγον οἱ καθαροὶ τόνοι ἀνεμίχθησαν μετὰ τῶν βαθυτέρων τοῦ ὄργανου, καὶ κατὰ μικρὸν ἡ φωνὴ τῆς ἀσθενοῦς ἀπέκτησε μείζονα δύναμιν.

Ὁ μικρὸς Ὁζυ ἵστατο ὀρθὸς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, χαίνων καὶ διαβεβηκότα ἔχων τὰ σκέλη, ὡς ὑπὸ θρησκευτικοῦ τινος φόβου καταληφθεὶς ἐνώπιον τῆς νέας ταύτης ιδιότητος τῆς «Τιν—τίνας» ὡς τὴν ἀπεκάλει· εἶχε συνηθίσῃ νὰ θεωρῇ αὐτὴν ἡκιστα δεξιὰν συμπαίκτορα, ἔχουσαν ἀνάγκην τῶν ὁδηγίων του. Ἄν νηρηῖς τις ἐξέθρῳσκε τοῦ κυαθίσκου τοῦ γάλακτός του, δὲν θὰ τὸν ἐξέπληττε περισσότερον.

Ἡ Αἰκατερίνα ἤδε τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο μέλος τοῦ Ὁρφέως, ὅπερ ἠκούσαμεν αὐτὴν ᾄδουσαν πρὸ πολλῶν μηνῶν, κατὰ τὴν ἐναρξίν τῶν θλίψεων της. Ἦτο τὸ *Ho perduto*, ὁ προσφιλέτης τῷ σὶρ Χριστοφόρῳ σκοπός, οἱ δὲ φθόγγοι ἐκεῖνοι τῇ ἐφαινετο ὅτι ἔφερον ἐπὶ τῶν πτερυγῶν των τὰς περιπαθεστάτας τοῦ βίου της ἀναμνήσεις, ὅτε ὁ πύργος τοῦ Σέβερελ ἦτο εἰσέτι ἄλυπον ἐνδιαίτημα. Αἱ μακραὶ εὐτυχεῖς ἡμέραι τῆς παιδικῆς καὶ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας της ἐπανέφερον εἰς αὐτὴν τὸ παρελθόν!

Ἐπαυσε καὶ ἐλύθη εἰς δάκρυα, τὰ πρῶτα ἅτινα ἔχυσεν ἀφ' οὗτο ἦτο ἐν Φόξχολμ. Τότε ὁ Μαΐηναρδ ὤρμησε πρὸς αὐτὴν, τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐφίλησε τὴν κόμην της. Ἡ Τίνα ἔστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ προέτεινε τὸ μικρὸν της στόμα πρὸς φίλημα.

Τὸ ἄβρὸν ἄνθος ἔχει ἀνάγκην νὰ προσηλωθῇ εἰς ἔρεισμά τι. Ἡ εἰς τὴν μουσικὴν ἀναγεννηθεῖσα ψυχὴ ἀνεγεννᾶτο καὶ εἰς τὸν ἔρωτα.

Κ'.

Τῇ 30 Μαΐου 1790, ὥραϊον θέαμα εἶδον οἱ παρὰ τὸ πρεσβυτερεῖον τοῦ Φόξχολμ χωρικοί. Ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς χλόης, ὁ ἀήρ ἐταράττετο ὑπὸ τοῦ βόμβου τῶν μελισσῶν καὶ τοῦ κελαδήματος τῶν πτηνῶν· αἱ διανθεῖς κσταναὶ καὶ αἱ καταπράσινοι αἰμασιαὶ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι προσήγγιζον εἰς ἀλλήλας ὅπως μάθωσι διατὶ οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἐσήμαινον τόσον φαιδρῶς, ὅτε ὁ Μαΐηναρδ Τζίλφιλ ἀπαστράπτων ἐξ εὐτυχίας ἐξῆλθεν ἐκ τῆς γηραιᾶς γοτθικῆς πύλης, κρατῶν τὴν Τίναν εἰς τὸν βραχίονά του. Τὸ μικρὸν πρόσωπον ἦτο εἰσέτι ὥχρον καὶ ἐξέφραζε συνεχομένην μελαγχολίαν, ὡς τοῦ ὁδοιπόρου, ὅστις εὕρισκεται τὸ ἔσχατον ἐν μέσῳ τῶν φίλων του καὶ τείνει τὸ οὖς εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως. Ἀλλ' ἡ μικρά της

χειρ ἐπηρείδετο ἡδέως ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Τζίλιφιλ καὶ οἱ μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἀπεκρίνοντο διὰ δειλῆς ἐκφράσεως ἔρωτος εἰς τὸ κλίνον ἐπ' αὐτῶν βλέμμα.

Εἶτα ἤρχετο ἡ ἐπίχαρις κυρία Χέρων στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος μελανότριχος νέου ἀγνώστου τέως ἐν Φόξχολμ καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς χειρὸς τὸν μικρὸν Ὄζυ, ὅστις δὲν ὑπερηφάνετο τόσον διὰ τὸν καινουργῆ βελούδιον σκουφὸν του καὶ τὸν καινουργῆ χιτωνίσκον του ὅσον διότι ἦτο παράνυμφος τῆς Τίν—τίνας.

Μετ' αὐτοὺς ἤρχετο ζευγὸς ὅπερ οἱ χωρικοὶ παρετήρουν μετὰ πλείονος διαφέροντος ἢ τοὺς νεονύμφους. Ἦσαν ὠραίος γηραιὸς εὐπατρίδης ὅστις παρετῆρει περίξ δι' ὁμμάτων τόσον ὄξυδερκῶν, ὥστε κατεπτῶσι τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἡ συνείδησις δὲν ἦτο ἥρεμος, καὶ μεγαλοπρεπῆς δέσποινα μεταξίνην ἐσθῆτα κυανοῦ καὶ λευκοῦ χρώματος φοροῦσα.

— Νὰ τί θὰ εἰπῇ ζωγραφία! εἶπεν ὁ γέρον διδάσκαλος Φόρν, στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας καὶ κρατῶν κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν, ὡς ἀνθρώπος ἐλάχιστα περιμένων ἐκ τῆς παρούσης γενεᾶς, ἀλλ' εἰς ὃν πᾶν γεγονὸς παρεῖχε εὐχάριστον ἀφορμὴν πρὸς ἐπίκρισιν.

— Οἱ σημερινοὶ νέοι, ἔλεγε, δὲν ἀξίζουν τίποτε· φαίνονται ἀπ' ἔξω καὶ τι ἀλλὰ δὲν θὰ διατηρηθοῦν, δὲν θὰ διατηρηθοῦν. Κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ γείνη τόσον ἀνθρώπος γέρον ὅπως ὁ σὶρ Χριστοφόρος Σέβερελ.

— Βάζω στοίχημα μιὰ ὀκά, εἶπεν ἄλλος γέρον, ὅτι ὁ νέος ποῦ ἔχει εἰς τὸ πλάγι τὴν γυναῖκα τοῦ ἐφημερίου Χέρων εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ σὶρ Χριστοφόρου· τοῦ ὁμοιάζει.

— Αὐτὸ τὸ στοίχημα νὰ πᾶς νὰ τὸ βάλης μ' ἓνα κουτὸ ὡσὰν τὸν ἑαυτόν σου· δὲν εἶνε υἱὸς του. Ὅπως μοῦ εἶπαν εἶνε ὁ ἀνεψιὸς ποῦ θὰ κληρονομήσῃ τὸν σὶρ Χριστοφόρον. Ὁ ἀμαξῆς του μοῦ εἶπε ὅτι μίαν φορὰν εἶχεν ἓνα ἀνεψιὸ πολὺ εὐμορφώτερον ἀπὸ τοῦτον καὶ ὅτι ἀπέθανε ἔξαφνα ἀπὸ συγκοπῆν, καὶ αὐτὸς τώρα διὰ μιᾶς ἀπὸ τὸ τίποτε ποῦ ἦταν ἔγεινε κληρονόμος.

Παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας ὁ Μπάτς καινουργῆ ἐνδυμασίαν φορῶν παρεσκευάζετο ν' ἀποτείνῃ μικρὰν εὐχετήριον προσλαλιὰν εἰς τοὺς νεονύμφους. Διήνυσεν ὅλον τὸν ἀπὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Σέβερελ δρόμον, ὅπως ἴδῃ ἀπαξ ἔτι εὐτυχῇ τὴν Τίναν, ἡ εὐδαιμονία του δὲ θὰ ἦτο πλήρης ἂν μὴ αἱ γαμήλιοι ἀνθοδέσμαι ἦσαν πολλῶ ὑποδεέστεραι ἐκείνων ἅς ἡδύνατο νὰ παράσχῃ ὁ κῆπος τοῦ μεγάρου.

— Ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογήσῃ καὶ τοὺς δύο, καὶ νὰ σᾶς δώσῃ μακροζωίαν καὶ εὐτυχίαν· εἶπεν ὁ ἀγαθὸς κηπουρὸς διὰ τρεμοῦσης πως φωνῆς.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, θεῖτε Μπάτς· νὰ ἐνθυμῇ-

σθε τὴν Τίναν, ἀπήντησε γλυκεῖα φωνή, ἥτις τελευταίαν φορὰν ἐθώπευσε τὸ οὖς τοῦ Μπάτς.

Ἡ πομπὴ διηυθύνθη εἰς Σήπερτον, ἔνθα ὁ Τζίλιφιλ ἦτο ἐφημέριος ἀπὸ πολλῶν μηνῶν. Ἐπετεύχθη δὲ τοῦτο διὰ τῆς μεσολαβήσεως ἀρχαίου φίλου του ἔχοντος δικαιώματά τινα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς οἰκογενείας Ὁλδιμπορτ, τὰ μάλιστα δὲ νῦν ἀριστήθησαν ὁ τε Μαΐηναρδ καὶ ὁ σὶρ Χριστοφόρος διότι εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Σέβερελ ἀπόστασιν εὐρέθη διαίτημα, κατάλληλον νὰ ὑποδεχθῇ τὴν Τίναν· ἐθεωρεῖτο λίαν πρόωρον εἰσεῖτι νὰ ἐπανίδῃ τοὺς τόπους ἐν οἷς τόσας ὑπέστη θλίψεις, διότι ἡ ὑγίεια αὐτῆς ἐξηκολούθει ἀκροσφαλῆς οὔσα· φευκτέα λοιπὸν ἦτο πᾶσα ὁδυνῆρά συγκίνησις. Μετὰ ἐν ἡ δύο ἔτη ὅτε ὁ γέρον Κρίχλεϋ, ὁ ἐφημέριος τοῦ Κουμβερμουρ θ' ἀπῆρχετο τοῦ κόσμου, ἐφ' οὗ ἐβάσανιζετο ἐκ ποδάγρας, καὶ ἡ Αἰκατερίνα θὰ ἦτο πιθανῶς εὐτυχῆς μήτηρ, θὰ ἡδύνατο ὁ Μαΐηναρδ νὰ ἐγκαταστῇ εἰς Κουμβερμουρ, ἡ δὲ Τίνα θὰ ἡσθάνετο χαρὰν ἐπαναβλέπουσα μίαν νέαν «μαϊμουδίτσαν μὲ μαῦρα μάτια» τρέχουσαν εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ τὰς κλίμακας τοῦ μεγάρου. Ἡ μήτηρ δὲν φοβεῖται καμμίαν ἀνάμνησιν πᾶν σκότος ἐξαφανίζεται ἐν τῇ αὐγῇ παιδικοῦ μειδιάματος.

Τοιαύτην ἐλπίδα τρέφων, καὶ εὐτυχῆς ἐκ τῆς ἀγάπης τῆς Τίνας ὁ Τζίλιφιλ ἀπήλαυσεν ἐπὶ μῆνᾶς τινας πλήρους καὶ ἀκυμάντου εὐδαιμονίας. Ἡ Τίνα ἀνεπαύθη καθ' ὁλοκληρίαν ἐν τῷ ἔρωτι εὐρίσκουσα ἡδὺν τὸν βίον. Ἡ ὀλιγοδρανία αὐτῆς καὶ ἡ μικρὰ δραστηριότης ἦσαν ἀποτελέσματα τῆς φυσικῆς αὐτῆς καχεξίας, ἥλπιζε δ' ὅτι ἂν ἐγίνετο μήτηρ θὰ ἐβαλτιοῦτο ἡ κατὰστασίς της.

Ἀλλὰ τὸ ἄβρὸν φυτὸν ἐνόσει ἐν τῇ ρίζῃ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀνθησις ἀπέβη αὐτῷ ὀλεθρία.

Ἡ Τίνα ἀπέθανε καὶ ὁ ἔρως τοῦ Μαΐηναρδ Τζίλιφιλ ἐσίγησε διὰ παντός.

ΚΑ'.

Πολλὰ παρῆλθον ἔκτοτε ἔτη καὶ νῦν ὁ Τζίλιφιλ κάθηται γεγηρακῶς καὶ λευκότριξ παρὰ τὴν μονήρη πυρὰν του ἐν τῷ πρεσβυτερίῳ τοῦ Σήπερτον. Οἱ μέλανες βόστρυχοι, ὁ ἰσχυρὸς ἔρως, ἡ βαθεῖα θλίψις, ὅσον διάφορα καὶ ἂν φαίνονται τῆς πολιᾶς κόμης, τῆς ἀπαθούς εὐαρεσκειᾶς, εἶνε ὁδοιπορικὸς σταθμὸς τοῦ αὐτοῦ βίου· ἀπαρallάκτως ὡς αἱ διαγγελῶσαι τῆς Ἰταλίας πεδιάδες, μὲ τὰ γλυκύτατα addio τῶν παρερχομένων νεαρῶν ἰταλίδων εἰσὶν ὁδοιπορικὰ ἐπεισόδια τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἥτις μετάγει ἡμᾶς εἰς τὴν ἀντίπεραν κλιτὺν τοῦ ὅρου, μεταξὺ τῶν μελαγχολικῶν τοιχωμάτων τῶν βράχων, ἐν μέσῳ τῶν λαρυγγωδῶν φωνῶν τῶν χωρικῶν. Ὁ ἀγνοῶν τὴν ἱστορίαν τοῦ Τζίλιφιλ καὶ

βλέπων τὴν κατοικίαν αὐτοῦ θὰ ἐνόμιζεν ὅτι διετέλεσεν ἄγαμος καθ' ὅλον τὸν βίον του. Ἐν τῇ αἰθούσῃ αἱ τράπεζαι ἦσαν γυμναί, ὁ τάπης καὶ αἱ ἔδραι ἀπότριπτα· οὐδεμία εἰκὼν ἐπὶ τοῦ τοίχου, οὐδὲν ἐργόχειρόν που, οὐδὲν ἐνθυμίζον ἀβροὺς δακτύλους καὶ μικρὰς γυναικείας μερίμνας.

Ἐκεῖ δὲ Τζίφιλ διήρχετο τὰς ἐσπέρas, μόνον σύντροφον ἔχων τὸν Πόντον, τὸν γηραιὸν θηρευτικὸν κύνα, ὅστις κατακεκλιμένος ἐπὶ τοῦ τάπητος, τὸ ῥύγχος μεταξὺ τῶν ποδῶν κρατῶν, συνέπτυσσε τὸ μέτωπον, καὶ ἀνήγειρεν ἐνίοτε τὰ βλέφαρα ὅπως ἀνταλλάξῃ βλέμμα συνεννοήσεως μετὰ τοῦ κυρίου του.

Ἄλλ' ἐν τῷ πρεσβυτερίῳ τοῦ Σήπερτον ὑπῆρχε δωμάτιον διηγούμενον τὰ κατὰ τὸν Τζίφιλ, δωμάτιον εἰς ὃ οὐδεὶς εἰσῆρχετο πλὴν τοῦ Τζίφιλ καὶ τῆς γηραιᾶς οἰκονόμου τοῦ Μάρθας, ἥτις μετὰ τοῦ γέροντος συζύγου τῆς, κηπουροῦ ἅμα καὶ ἵπποκόμου, ἀπετέλει πᾶσαν τὴν θεραπείαν τοῦ ἐφημερίου. Τὰ παραπετάσματα τοῦ δωματίου ἐκείνου ἦσαν πάντοτε καταπεπταμένα, πλὴν ὅτε ἀπαξ κατὰ τριμηνίαν εἰσῆρχετο ἡ Μάρθα ὅπως ἀέριση καὶ καθαρίσῃ αὐτό. Ἐζήτει τότε παρὰ τοῦ Τζίφιλ τὸ κλειδίον, ὅπερ οὗτος εἶχε κεκλεισμένον ἐν τῷ γραφείῳ του καὶ τὸ ἀπέδιδεν εὐθὺς ἅμα ἐπεράτου τὸ ἔργον τῆς.

Ὅτε ἡ Μάρθα ἤνοιγε τὰ παραθυρόφυλλα καὶ τὰ παραπετάσματα, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας διὰ τοῦ γοτθικοῦ πλαισίου τοῦ ἀψιδωτοῦ παραθύρου ἐφώτιζε γραφικὴν εἰκόνα. Ἐπὶ τραπέζης κομμωτηρίου ἀπέκειτο κομψὸν κάτοπτρον, οὗ ἡ διάγλυφος καὶ ἐπίχρυσος στεφάνη εἶχεν ἐκατέρωθεν κηροπήγια ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν ποίων ἀνήρτητο στρόφιον ἐκ μέλανος τριχάπτου. Βελονόδεκτρον ἐξ ἀποτρίπτου σπρικοῦ φέρον ἐσκωριασμένας βελόνας, φιαλίδιον ἁρωματικοῦ ὕγρου, καὶ μέγα ριπίδιον ἔμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης, παρὰ δὲ τὸ κάτοπτρον, ἐπὶ ἐργοθήκης εὐρίσκετο μικρὸν ἐργοχείρου κάνιστρον, ἐν ᾧ ἀνεπαύετο, κιτρινισθεὶς ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἡμιτελὴς νηπιακὸς σκουφός. Δύο ἐσθῆτες ἐκρέμαντο ἀπὸ τοῦ ἱματιοφορίου, καὶ ζευγὸς μικρῶν ἐμβάδων μετ' ἀργυροῦ κεντήματος θαμβωθέντος ἔκειτο παρὰ τὴν κλίνην. Δύω ἢ τρεῖς ὕδατο-γραφίαι παριστῶσαι τοπία τῆς Νεαπόλεως ἐκόσμουσαν τοὺς τοίχους καὶ τὴν ἐστίαν. Ὑπεράνω πολυτίμων τινῶν σινουργῶν κομψοτεχνημάτων ἀνηρτῶντο δύο μικρογραφίαι ἐντὸς ὠσειδῶν πλαισίων. Ἡ μία παρίστα εἰκοσιεπταετῇ περίπου νέον, ζωηρὰν ἔχοντα τὴν χροιάν, παχέα τὰ χεῖλη, τεφροὺς καὶ εἰλικρινεῖς τοὺς ὀφθαλμούς· ἡ δ' ἐτέρα δεκαοκταετίδα νεάνιδα ἰσχνήν, μικροφυᾶ, ὠχρὰν καὶ μεγάλῳφθαλμον, μέλαιναν ἔχουσαν κόμην ἀναδεδεμένην ὀπίσω

διὰ κερασσοχρόου κοσύμβου· ἡ κόμῳσίς τῆς ἐφαίνετο φιλάρεσκος καὶ ὅμως οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐδείκνυνον περισσοτέραν θλίψιν ἢ φιλαρέσκειαν.

Τοιοῦτο ἦτο τὸ δωμάτιον ὅπερ ἡ Μάρθα ἤνοιγεν εἰς τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα τετράκις τοῦ ἔτους, ἀπὸ τῆς νεότητός τῆς· νῦν δὲ ὅτε ὁ Τζίφιλ εὐρίσκετο περὶ τὴν δύσιν τοῦ βίου, αὕτη εἶχεν ὑπερβῆ τὸ πεντηκοστὸν ἔτος. Ναί, τοιοῦτο ἦτο τὸ κεκλεισμένον ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Τζίφιλ δωμάτιον, ὁρατὸν σύμβολον τοῦ μυστικοῦ κρησφυγέτου τῆς καρδίας του, ἐν ᾧ εἶχε πρὸ μακροῦ ἐγκατακλείσῃ τὰς πρώτας ἐλπίδας καὶ τὰς πρώτας θλίψεις του, δωμάτιον περιλαμβάνον ὅλον τὸ πάθος καὶ τὴν ποίησιν τοῦ βίου του!..

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ 1821—1860

Ὡς ἀνηγγείλαμεν, ἐδημοσιεύθη ἄρτι τὸ πρῶτον τεῦχος τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ἡλ. Λιακοπούλου ἐκδομένης «Στατιστικῆς Ἐπιθεωρήσεως τῆς Ἑλλάδος», περιλαμβάνον στατιστικὴν τοῦ πληθυσμοῦ. Ἐκ τοῦ τεύχους τούτου περιεργότερα τῶν ἄλλων εἰσὶν ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 1821—1860 ἐποχὴν, ἅτινα παραλαμβάνομεν ἐνταῦθα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐστίας»

Κατὰ τὰς ἀσφαλεστάτας ὑποτιθεμένας πληροφορίας ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος* κατὰ τὸ 1821 ἀνῆρχετο εἰς 766,476 κατοίκους, ἐξ ὧν 675,646 χριστιανοί, καὶ 90,830 ὀθωμανοί. Κατὰ τμήματα δ' ὁ πληθυσμὸς οὗτος εἶχεν ὡς ἐξῆς:

	Χριστιανοὶ	Ὀθωμανοὶ
Πελοπόννησος.....	334.896	63.813
Στερεὰ Ἑλλάς.....	186.503	19.852
Νῆσοι.....	154.247	7.165
	675.646	90.830

Τὸ ὅλον..... 766.476

Περὶ τῶν διαμέσων ἐτῶν τῆς ἐπαναστάσεως οὐδεμίαν ἔχομεν ἀσφαλῆ πληροφορίαν.

Ἐχομεν ὅμως περὶ τοῦ ἔτους 1829 πληροφορίας τινὰς ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Καποδιστρίου πρὸς τὴν γαλλικὴν ἀποστολὴν τοῦ Μωρέως ἐν ἔτει 1831 γραφεῖσαν. Κατὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὁ ἀείμνηστος Κυβερνήτης διώρισεν ἐπιτροπείαν, ἥτις συνέλεξε πληροφορίας περὶ πληθυσμοῦ κατὰ τὰ ἔτη 1828 καὶ 1829· ὑπελογίζετο δ' ὁ πληθυσμὸς τῆς Πελοποννήσου εἰς 308 805 κατοίκους. Ἐν τούτοις ἡ γαλλικὴ ἀποστολὴ ἐξ ἰδίων αὐτῆς ἐρευνῶν ὑπελόγιζε τὸν πληθυσμὸν τῆς Πελοποννήσου κατὰ 27,561 κα-

* Ἑλλάς νοεῖται ἡ κατόπιν ἀνεξάρτητος κηρυχθεῖσα γωνία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἔχουσα βόρεια σύνορα τῇ Ὄθρυν.